

DOTEK

Informace pro farnost Vlašim

Září 2016

Náklady na vydání 8 Kč

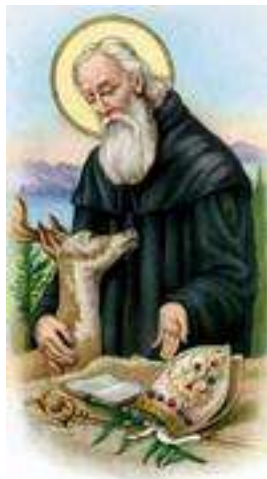

**Bože, otevři nám bohaté poklady své milosti
a na přímlovu Matky svého Syna,
jejímž narozením se otevřela cesta k naší
spáse, uveď celý svět na cestu pokoje.**

Sv. Jiljí

Egidius, abbas in valle Flaviana

Z Atén připlul do Francie. U arleského biskupa se dvě léta zdokonaloval v nauce církve a ve ctnostech. Pak se u řeky Garde od poustevníka Vardema učil, že nestačí žít v ústraní, že i tam je třeba bojovat proti náklonnostem ve vlastním srdci. Po čase Jiljí odešel do oblasti Nîmesa, kde jej při honu postřelil člen družiny visigotského krále. Král Jiljímu nabízel dary, které odmítal, a tak mu dal na onom místě vystavět klášter. Jiljí ty, kteří se k němu připojili, řídil jako opat, podle řeholních pravidel sv. Benedikta.

Pocházel údajně ze zámožnější rodiny v Athénách v Řecku. Možná již jako dítě slyšel o blahoslavenství chudých v duchu, kterým Ježíš přislíbil Boží království. Pravdou je, že šel cestou, na kterou se toto blahoslavenství vztahuje. Snaha o co největší zisky ovládala lidi tehdy jako dnes. Jiljí přesto od dětství vynikal svou štedrostí, která je připomínána příběhem o tom, jak cestou do školy svým svrchním oděvem obdaroval žebráka. Po smrti rodičů rozdal zděděný majetek, a aby ušel vděčnosti, odplul do Gallie. Z této cesty je vzpomínána bouře, která poděsila i zkušené námořníky, ale Jiljího klid pramenil z důvěry v Boha.

Z přístavu v Marseille zamířil do Arles, kde přispěním biskupa Césaria po dva roky získával vzdělání v duchovní oblasti. Další jeho kroky vedly do lesnatého okolí řeky Garudy, kde se setkal s poustevníkem Vardemem, který byl nějakou dobu jeho učitelem. Za čas ale Jiljí odešel hledat větší samotu směrem na jih a usadil se v blízkosti pobřeží při ústí řeky Rhony v nimeském kraji. Za obydli si zvolil jeskyni, u níž našel pramen. Příhodné místo, po jakém toužil, nezaručovalo však poklidné oddávání se modlitbě, a prožíval zde mnohé duchovní zápasy. Tyto boje a modlitby údajně obětoval za svět, z něhož odešel.

Legendární vyprávění o ochočené lani, jejímž mlékem se živil, z ní učinilo světcův výrazný atribut. Tato laň se stala i příčinou objevení Jiljího a jeho dalšího povolání.

Visigotský král Flavius Wamba se na lovu, při pronásledování laně, dostal k poustevníkově jeskyni, kde po zvířeti údajně některý z lovců vystřelil šíp, který však zasáhl Jiljího, u něhož laň hledala ochranu. Příhoda měla pokračování v přátelství krále s poustevníkem, které vedlo k založení kláštera, v němž Jiljí dal mnichům řeholní pravidla sv. Benedikta. Klášter se stal požehnáním pro široké okolí. Jiljí přijal kněžské svěcení a vedl bratry jako opat. Aby se na klášter vztahovala apoštolská ochrana, putoval do Říma.

Další legendární vyprávění není věrohodné a není znám ani rok světceva úmrtí. Podle Fr. Ekerta se v r. 721 ještě vracel z Orleansu do kláštera zpusťoseného od Arabů, ale podle martyrologia v té době již dávno nežil. Některé životopisy uvádí jeho úmrtí v blízkosti roku 700.

Kolem jeho kláštera vzniklo město Saint-Gilles. S šířením úcty sv. Jiljí také souvisí jeho zařazení mezi tzv. 14 pomocníků. V naší zemi mezi významné chrámy zasvěcené sv. Jiljí patří kostel na Starém Městě v Praze, založený kolem r. 1210, a další v Třeboni, uváděný za farní již r. 1280 (u něj je od r. 1367 klášter augustiniánů). Část světcových ostatků v r. 1356 obdržel Svatovítský chrám v Praze.

Modlitba

Bože, Tys vedl svatého opata Jiljího, aby nám svým příkladem ukázal, jak žít podle evangelia; vyslyš naše prosby a dej, abychom uprostřed proměn tohoto světa toužili celým srdcem po tom, cos nám připravil v nebi. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

Patron: Korutan, Štýrska, Třeboně; myslivců, pastevců, žebráků; laického hnutí „komunita SantEgidio“; vzýván při manželské neplodnosti, při rakovině, v pokušeních a proti falešnému studu při sv. zpovědi; u nás byl uváděn i jako patron kolonistů

Atributy: laň, šíp

Svatý Jan Nepomucký jako znamení odporu

Pokračování z minulého čísla

KAUZA SVATOŘEČENÍ, SVATOJÁNSKÁ ÚCTA, BOJE O SVATÉHO JANA

Kronikář Václav Hájek z Libočan (proslulý nepřesnostmi a fabulacemi ve svých kronikách) chtěl obnovit svatojánskou úctu v polovině šestnáctého století. Bohužel si neověřil pravdivost jednoho ze svých pramenů (na pergamenu o utopení Jana Nepomuckého od děkana pražské kapituly Jana z Krumlova kdosi připsal na stranu č. 383 jedničku, a utvořil tak mylné datum). Rázem vznikli dva mučedníci: Jan Nepomucký, utopený roku 1383 za to, že neporušil zpovědní

tajemství, a doktor Jan z Pomuku, generální vikář, který byl utopen roku 1393 za potvrzení kladrubskeho opata. Je ale jasné, že se jedná o jednu postavu. *„Lze říci, že Jan legendy, jak se vytvořila v 15. století, a Jan historie, ale zbavený zásluh svatosti, jež mu přiznávali vrstevníci, byli Hájkem takřka rozříznuti ve dvě; hmatavou památkou existence pravého Jana z Pomuka, oba Hájkovy Jany v jednoho spojujícího, byl jen hrob s jeho ostatky... Poznáménám ještě, že jméno ‚z Pomuka‘ a ‚Nepomucký‘ je jedno a totéž; v novější době ovládl pro starý Pomuk název: Nepomuk.“* Tímto rozdělením sv. Jana jsme dospěli k otázce: Proč ho nechal král mučit? Tradice praví, že sv. Jan Nepomucký byl zpovědníkem královny Žofie, manželky krále Václava. Václav, který podezíral svou ženu z nevěry, naléhal na Jana Nepomuckého, aby mu sdělil obsah manželčiny zpovědi. Svátý Jan své povinnosti dostal i za cenu mučednické smrti. Kdekomu se může zdát, že pravděpodobnějším důvodem Janovy smrti bude jmenování Olena opatem. Je dost možné, že byl umčen kvůli obojímu. Každopádně, zpovědní tajemství rozhodně nelze šmahem odmítat, jelikož ono samé mnohé vysvětluje – vždyť mučení sv. Jana nebylo trestem, ale jasným výsledkem, přičemž mučený králi něco nechtěl za žádnou cenu vyzradit. Takže závěrem musíme shrnout: přesto, že dnes nemáme dostatek

pramenů k tomu, abychom o umučení kvůli zachování zpovědního tajemství měli stoprocentní jistotu, nemůžeme ho vyloučit ani popírat.

Nyní se pojďme podívat na svatořečení sv. Jana. Už po smrti byl uctíván mnohými věřícími jako mučedník a k jeho hrobu v katedrále směřovalo mnoho poutníků. Velkou zásluhu na jeho svatořečení měl pražský arcibiskup Ferdinand hrabě Khuenburg (1710–1731), který si předsevzal, že dosáhne Janova svatořečení. Roku 1714 začal shromažďovat doklady o svatojánské účtě a o rok později zasedal v kanonizační komisi (ta měla zkoumat zázraky, které se staly Janovým jménem). 15. dubna 1719 byl komisí otevřen hrob a ověřovaly se světcovy ostatky. Při manipulaci s lebkou vypadla z dutiny ústní organická hmota, kterou odborná komise určila jako Janův jazyk (dnes víme, že šlo o kus mozkové tkáně). 31. května 1721 byl Jan blahořečen, ale úsilí o svatořečení pokračovalo. 27. ledna 1725 byl opětovně zkoumán nalezený „jazyk“, který po vyjmutí z relikviáře naběhl a zčervenal, což užaslí přítomní klasifikovali jako další zázrak. *„Vedle mnohých jiných byly za prokázané zázraky uváděny uzdravení ruky Terezie Veroniky Krebsové z paralýzy a atrofie v kostele, později zasvěceném sv. Janu Nepomuckému, v Praze na Hradčanech roku 1701, a záchrana dívky Rozálie Hodánkové ze Strakonice před utonutím roku 1718, kdy přežila několik hodin pod ledem.“* Slavnostní svatořečení se konalo 19. března 1729 v Lateránské bazilice. Zajímavé je, že papež Benedikt XIII. převzal do kanonizační buly Hájkův omyl včetně data smrti (1383).

Častou otázkou ohledně svatého Jana je: proč byl svatořečen tak pozdě? Protikatolicky zaměření liberálové konce 19. a začátku 20. století vyvinuli účinnou propagandistickou masáž, kterou úspěšně manipulovali nevzdělanou veřejnost. Vytvořili tak jakousi novodobou svatojánskou legendu, podle níž byl sv. Jan pouze bezvýznamným úředníčkem, jehož svatořečení bylo dáno úsilím tmářských jezuitů a propagátorů pobělohorského pokatoličtění Čech o potlačení Husova kultu. Tyto hysterické a zkreslující výkřiky byly vyvráceny historikem Josefem Pekařem již na počátku 20. stol. (přestože jeho statě bývaly všemožně cenzurovány a jeho osoba nedůstojně snižována a vysmívána). Abychom

tedy jen stručně připomněli některá Pekařem uváděná fakta: *„Všechny podstatné podmínky pro vznik nového svatého tu byly již v 15. století (tedy dávno před vznikem jezuitského řádu) a nebylo třeba, než příznivější situace, tj. např. zesílení katolicismu v zemi, aby ke svatořečení došlo. Od konce 16. století, od probuzení katolického sebevědomí v Čechách, pozorovati je již kult sv. Jana v skutku ve vší formě, kult jevíci se v úctě jeho hrobu, v ódách naň, v zařazování jeho mezi patrony české apod., takže historik neubrání se domněnce, že by katolíci v Čechách vymohli si znenáhla svatořečení nového světce a patrona, i kdyby nebylo došlo k Bílé hoře, a tím úplné restauraci katolického panství v zemi.“* Později v době barokní (poznamenané vyhraňováním se proti rakouským Habsburkům) však Češi bojovali za uznání „svého“ světce nejen z náboženských důvodů, ale také z pohnutek vlasteneckých – dokladem budiž legendistický *Životopis Jana Nepomuckého* od jezuity Bohuslava Balbína, který je laděn především nacionalisticky. Ze stejných důvodů zřejmě agitoval za svatořečení Janovo svobodný zednář a protijezuitský agitátor hrabě František Ant. Špork. Tábor zastánců tedy netvořili pouze katolíci nebo dokonce jezuité!

Další námitka týkající se snahy o vymazání kultu Husa se také nejeví pravděpodobná. Především si musíme uvědomit, že čeští evangelíci doby předběllohorské již nevěděli o Husovi ani setinu toho co my. Byl pro ně pouze symbolem protikatolického odporu. Husa uctívala jako mučedníka pouze hrstka starých „pravověrných“ husitů, kteří se skoro úplně udrželi na půdě katolického pravověří (byli ale v 16. století převálcováni novými reformačními proudy z Německa). Z výše uvedeného je vidno, že žádný Husův kult překrýván být nemusel, protože téměř neexistoval (nebo to rozhodně nebyl Husův kult, nýbrž jakési ideologizované nánosy). A i kdyby, pak by bylo třeba ho začít odstraňovat hned po Bílé hoře, a ne až v polovině 18. století! Na závěr snad vynikne ještě jeden paradoxní protiklad. Jedno tvrzení říká, že Církev spěchala s ustanovením nového svatojanského kultu na vyhlazení kultu Husova. Historická skutečnost naopak svědčí o pěti desetiletích pochybností a opletaček před komisí pro svatořečení v samotném Římě, kde měli proti svatořečení četné výhrady. Potvrzuje to opět Pekař: *„V Čechách rostla úcta nového světce valem,*

stavěny mu byly již sochy (socha na pražském mostě z r. 1683), kaple, kostely, z Prahy prosili, dokazovali, shledávali mocné přímluvy a vymýšleli všechny možné cesty a cestičky, jak by Řím naklonili vroucí žádosti své – vše bylo nadarmo! Teprve když agitace české Prahy zajistila si doporučení císařská a mocné přímluvy v celém katolickém světě, teprve když z Prahy docházely protokoly s přísežnými výpověďmi přečetných Čechů ze šlechty, měšťanstva a lidu, dosvědčující prastarou úctu Jana Nepomuckého v království a ovšem i divy a zázraky, jež daly se pro zásluhy jeho, teprve tenkrát odhodlal se Řím, a to ještě s patrnou nechotou a nedůvěrou, splnit, co tak naléhavě bylo žádáno, a co tak mocnými argumenty věcnými bylo podporováno.“

Co tedy říct závěrem? Jak k nám postava sv. Jana promlouvá dnes? Životy svatých jsou pro nás stále aktuální a stále nám mají co říci, protože jsou tou nejlepší inkulturací a aktualizací evangelia (nejen ve své době). Mezi specifické ctnosti svatého Jana bychom tak mohli jistě zařadit vzorný kněžský život vyznačující se plněním stavovských povinností, profesionalitou, horlivostí, osobním nasazením a v neposlední řadě láskou k Církvi a věností svému úřadu a biskupovi až k prolití krve. Jeho obrana práv Církve je obzvláště aktuální v kontextu současné rostoucí diskriminace křesťanů (nejen) v západním světě. V tomto je svatý Jan vzorem nejen pro kněze, ale všechny křesťany. I když se po většině z nás (zatím) nežádá mučednictví, je dost oblastí, v nichž máme nejen vydávat svědectví života víry brané vážně (a tak – zdaleka nejúčinněji – přispívat k nové evangelizaci), ale i aktivně se zasazovat za práva Církve a práva související s praktikováním naší víry.

Svatý Jene Nepomucký, oroduj za nás!

P. PETR HAVLÍK

Ze života farnosti

Neděle 4. září - letošní poutní slavnost ke cti sv. Jiljí i výročí posvěcení farního kostela připadnou na neděli 4. září. Mše sv. budou jako obvykle v 9:30 a v 11:00.

Neděle 4. září – 15:00 – poutní mše sv. v kapličky v Pavlovicích.

Neděle 11. září – poutní mše sv. na Loretě bude v 15 h. Úklid kaple proběhne ve čtvrtek 8. září od 9 h.

Neděle 18. září – Prodej křesťanské literatury z produkce Karmelitánského nakladatelství i od jiných vydavatelů proběhne u kostela sv. Jiljí v 9–12:30.

Nezapomenutelná návštěva Polska

Dne 20. července vyrazila česká výprava z Pražské arcidiecéze na „Světový den mládeže“ do Polska. Kolem desáté hodiny ránní, po krátké modlitbě, vyjely z Kunratic čtyři autobusy.

První týden jsme strávili ve Znině, kde se konal tzv. předprogram. Byli jsme ubytováni po dvojicích v rodinách, které byly milé

a velice pohostinné. Každý den pro nás místní farníci připravili zábavný program, jako byla prohlídka města, návštěva muzea nebo opékání buřtů.

První den, den příjezdu, byl naprosto okouzlující. Když jsme navečer dorazili do Znina, polští přátelé na nás již čekali s občerstvením, dárkem pro každého a vlajkami, kterými nás nadšeně vítali. Rozdělili jsme se po dvojicích do rodin a po nádherném přivítání jsme se vydali do domů našich opatrovníků.

Druhý den ve Znině jsme začali mší svatou v kostele sv. Floriána. Poté jsme se vydali turistickým vláčkem do muzea úzkorozchodné železnice a také na prohlídku zámku ve Wenecji. Po prohlídce následovalo malé občerstvení a po něm jsme pokračovali do archeologického muzea v Biskupině. Večeře byla v luxusní restauraci nedaleko jednoho z jezer ve Znině. Toto jezero obklopoval velký park, ve kterém jsme ve volném čase relaxovali. Když jsme si dostatečně odpočinuli a vykoupani jsme se v jezeře, přesunuli jsme se na farní zahradu, kde byla grilovačka, opékání buřtů. Zpívali jsme, tančili jsme, skvěle jsme se bavili. V pozdních večerních hodinách jsme dostali požehnání od zde přítomných kněží a rozešli jsme se do svých domovů.

Třetí den jsme odstartovali rovněž mší svatou, tentokrát však v kostele Nejsvětější Panny Marie, Královny Polska. Po mši bylo sázení stromů a poté procházka městem a návštěva muzea Paluckeho a věže Baszta. Poobědvali jsme v té samé restauraci jako předešlý den. Následoval výlet do westernového městečka Silverado. Po návratu jsme se na náměstí Baszta vyfotili se starostou Znina a odebrali jsme se do kostela na modlitbu korunky k Božímu milosrdenství.

Čtvrtý den jsme vyjeli na celodenní výlet do Hnězdna, kde se odehrála prohlídka města, muzea a hlavně mše svatá s účastníky z jiných zemí. Zpět do Znina jsme se vrátili v půlnoci naprosto vyčerpáni.

Neděle, pátý a zároveň poslední den našeho pobytu ve Znině byl pro všechny velmi smutný – nikomu se nechtělo odjet. Po mši svaté v kostele sv. Martina jsme si ještě užívali poslední chvíle v našich rodinách. Loučení bylo opravdu těžké, neobešlo se bez slz. Večer jsme se vydali vlakem do Krakova.

Byli tři hodiny v noci, když jsme dorazili do Krakova. Na nádraží čekali dobrovolníci, kteří se nás ujali a odvedli nás ke kostelu, kde probíhala registrace a kde jsme také obdrželi stravenky a nezbytné informace. Kolem šesté hodiny ráno jsme se konečně dostali do škol, kde jsme byli celý týden ubytovaní. Spali jsme až do večerní mše svaté. Následující dny jsme trávili převážně v Českém národním centru, kde se odehrával program, který pro nás připravil tým mladých dobrovolníků. Byly to například různé vtipné scénky, modlitby apod. V sobotu se všichni poutníci, kterých bylo cca 2,5 milionu, vydali do Campu Misericordiae, který byl asi 5 km za Krakovem. Zde byla v sobotu večer vigílie se Svatým otcem, poté koncert. Ve svých

sektorech jsme přespali do druhého dne. V neděli byla mše s papežem Františkem a zakončení Světových dnů mládeže. Pěšky jsme se opět dostali do Krakova a odtud autobusem domů.

Všichni jsme si tento pobyt moc užili a vrátili jsme se plni nové energie a radosti, kterou nám předal papež František, a kterou můžeme rozdávat dále. Na závěr chceme poděkovat všem, kteří nás jakýmkoliv způsobem podpořili!

Za mládežníky z Vlašimi a okolí

KATKA SLUNEČKOVÁ

6. celostátní misijní kongres dětí

Pozvánka pro rodiny, děti a mládež

V sobotu 1. října 2016 se v Nymburce, současném působišti bývalého vlašimského kaplana P. Jaroslava Krajla, koná 6. celostátní misijní kongres dětí, na který jsme srdečně zváni. Jedná se o setkání plné her, obohacujících úkolů na stanovištích, kde blíže poznáme některé svaté misionáře, nebude chybět mše svatá a požehnání s vysláním misionářů. Součástí je také Misijní jarmark®, Misijní koláč®, sbírka víček od PET lahví – všechny tyto aktivity podpoří projekty Papežských misijních děl.

Na přípravě se jako dobrovolníci podílejí i mladí z naší farnosti, za což jim děkujeme. Máme v plánu vypravit z Vlašimi autobus (doprava bude jednodušší, odpadne starost s parkováním ve městě). Zájemci, prosím, **hlaste se do 12. 9. 2016** u paní Miroslavy Ptáčkové, tel: 731 363 994, e-mail: mp.permonik@seznam.cz, kde získáte podrobné informace.

Těšíme se na společně strávený den v misijním duchu.

P. PETR HAVLÍK A MIRKA PTÁČKOVÁ

Besídka

Farní dům, tzv. Besídku vybudoval ve 30. letech minulého století svépomocí Svaz katolické mládeže. Besídka sloužila jako prostor k setkávání především

pro společenství mládeže. Prostor v ní byl současně pojat jako divadlo, které tam mládežníci hrávali a které se těšilo velké oblibě farníků i veřejnosti.

V 50. letech byla Besídka zabavena státem a sloužila Základní devítileté škole, jako prostor pro vyučovací předmět dílny. Po revoluci byla v r. 1990 navráćena farnosti.

Za působení P. Jerzyho Gapského byl vypracován velkorysý projekt na opravu této budovy, který byl částečně realizován za působení P. Jana Dlouhého.

Besídka je pravidelně využívána několik dní v týdnu a již svou kapacitou a vybavením nespĺňovala požadavky dnešní farnosti.

V létě 2015, na základě slepého výkazu výměr, byly osloveny stavební firmy, Lareno s.r.o., Votická stavební s.r.o., Ivan Beránek, Lanostav s.r.o., k podání cenové nabídky. Vítězem se stala firma Votická stavební s.r.o. s nabídkovou cenou 1.263.474,39 Kč bez DPH.

Na podzim minulého roku byla s vítěznou firmou uzavřena smlouva o dílo a práce započaly. Skutečný stavební ruch však počal začátkem nového roku pracemi, které si farnost provedla sama a díky kterým mohla být základní cena díla ponížena. Ostatně pomocné práce konané farním společenstvím, které mohly být provedeny svépomocí, probíhaly téměř po celou dobu výstavby. Stavba byla zkolaudována 27. července 2016.

Největším spoluinvestorem, kromě samotné farnosti Vlašim, je Arcibiskupství pražské (600 tis. Kč) a Město Vlašim (260 tis. Kč). Celkově přestavba a rozšíření Besídky stála 1 257 561,- Kč.

Nemalé peníze by také farnost stála projektová dokumentace, kterou naše farnice paní ing. Marta Kráčmerová poskytla farnosti jako dar včetně profesionálního zpracování v mnoha potřebných paré. Kromě ní patří velké poděkování všem ochotným farníkům, kteří pod vedením iniciátorů přestavby v čele s Michalem Rybníčkem odvedli mnoho hodin svépomocných prací, které velkým dílem stavbu zlevnily.

Stavební dozor prováděl pan Jan Jelínek, stavební technik Arcibiskupství pražského pro vikariát Vlašim, kterému také patří poděkování.

V současné době vybíráme prostředky na vnitřní zařízení besídky, abychom moderní prostor mohli vybavit na odpovídající úrovni vhodným nábytkem, především novými židlemi.

Věřím, že modernizace, přestavba a rozšíření Besídky bude zaslouženým přínosem pro celou naši farnost a že Besídka bude vhodným doplňujícím prostorem pro hlásání Božího království pro všechny, kdo se zde budou setkávat.

P. JAROSLAV KONEČNÝ, FARÁŘ

Farní charita Vlašim

Program na září 2016

Pondělí 5. 9., 12. 9., 19. 9. a 26. 9. 2016 v 9 h

Trénování paměti s paní Měchurovou

Místo: kancelář FCh – 2. patro, Lidická 1715, Vlašim

Čtvrtek 8. 9. 2016 v 15:30

Přednáška PhDr. Ireny Lesové na téma *Adaptace, mechanismy, poruchy*

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

Čtvrtek 22. 9. 2016 v 15:00

Společná procházka parkem, sraz u fontány před parkem v 15:00

Pátek 30. 9. 2016 v 17–22 h

Oslava Dne charity – mše svatá, poté setkání pracovníků, dobrovolníků a vedoucích skupinek tříkrálových koledníků

Místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

Těšíme se na Vaši účast!

Aktuální informace naleznete na Internetu: <http://vlasim.charita.cz> nebo se informujte na tel. č. 739 580 363.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz
Vychází 10x ročně, uzávěrka 20. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč
Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim